

Staten bør kræve, for at dens Straffemyndighed ikke skal blive misbrugt. — Udvalget maa ansee det for umuligt at blive staaende ved en saadan Dobbeltthed i Anstuelse, der lader det være den Tiltaltes Erklæring, der i det enkelte Tilfælde giver eller nægter Dommeren den Myndighed, som han skal modtage af Loven, og derved paa en vis Maade lader den Tiltalte holde Dom over to i Fremgangsmaade og Væsen forskjellige Arter af Retspleie. Det maa utvivlsomt være Lovens Sag, at træffe Valget imellem disse og dermed at forekrive en fast og eensformig Behandling af Sagerne, uden at Tiltaltes Forgødtbefindende kommer til at udøve nogen Indflydelse derpaa. Det er med denne Tanke for Die, at Udvalget ikke tager i Betænkning at udtale som sin Anstuelse, at de nye Politidomstoles Omraade og dermed den ved Lovudkastet paatænkte Gjemmemførelse af mundtlig og offentlig Retsbehandling bør udvides til at omfatte alle Politifager — der under ogsaa første Gang begaaet Tyveri, Hæleri og Bedrageri — og at Ene-dommeren bør være berettiget til at paakjende enhver paabegyndt Sag, forsaavidt Straffen ikke overstiger Bånd og Brød, kun at det staaer Tiltalte frit at paaantke Sagen til Høiesteret, forsaavidt den efter de sædvanlige Regler for Paaantke egner sig dertil.

Udvalget tror ikke at behøve omstændelig at rejsfordiggjøre denne Betragtning. Det anseer det for afgjort, at man ikke kan lade det bero ved Lovudkastets Bestemmelser om en Bemyndigelse for Dommeren til at idømme høiere Straf end 8 Dages simpelt Fængsel, der skal hentes fra den Tiltaltes Samtykke, og der er saaledes, hvis man overhovedet vil indlade sig paa den af Udvalget i Forslag bragte nye Rettergangsmaade, kun Valg imellem, enten at begrænse dennes Anvendelse til det nævnte Straffemaal — Lovudkastets høieste — og udover dette at lade den samlede Kriminal- og Politiret med dens fem eller tre Dommere tage Sager i sin Haand, eller at udvide Omraadet for Ene-dommerens Myndighed. Egeoverfor Lovudkastet, der ikke har havt Betænknelighed ved at vælge dette Sidste, naar en Tiltalt dertil vilde give sit Bifald, og med virkelig Tillid, til at Mundtlighed og Offentlighed paa den ene

Side vil være virksomme Midler til Sandhedens Fremme og paa den anden Side afgivende Bessjærmelse for den Tiltalte, som han ikke lettelig kan opnaae under de nuværende Retsformer, turde der ikke være Vanstuelighed ved ligeledes at bestemme sig for dette System og dermed at slutte sig til den Grundtanke, hvori Lovudkastets nuværende Bestemmelse alene kan søge et Forsvar. Har derhos Lovudkastet i sin nuværende Skikkelse, med sin i visse Maader endog aldeles ubundne Myndighed for Ene-dommeren, været saa heldigt at vinde en gunstig Stemning for sig, og er man besøiet til i denne Stemning at finde et gyldigt Bidnesbyrd om, at den offentlige Mening ikke seer Fare for den Tiltalte dert, at den under mundtlig og offentlig Retsforhandling belyste Sag, paakjendes af en enkelt Ene-dommer, og det selv om dennes Dom er endelig og upaakjendelig, tør man sikkert gjøre Regning paa, at det end mindre vil vække Betænknelighed, at det er Loven og ikke den Tiltaltes meget ofte vistnok helt upaalidelige Samtykke, der beklæder Ene-dommeren med Myndighed til at affige Dom — indenfor en udtrykkelig bestemt Grænse, og derhos med Berettigelse for den Tiltalte til at fordre Sagen undersøgt og paakjendt af en overordnet Domstol. De Indvendinger, der skulde reises imod Udvalgets Anstuelse, maatte derfor vistnok væsentlig hentes derfra, at de i Lovudkastet foreslaaede Rettergangsformer ikke vel være forenelige med Afgang til Sagens Indbringelse for høiere Ret og ny Prøvelse, og at de nye Politiretter vilde blive overbebyrdede med Arbejde, naar man ikke udelukkede egentlige Tyvs- og Bedragerifager. Den første Erindring vilde imidlertid med selvsamme Styrke, kunne gjøres gjældende imod Lovudkastet, eftersom det i enhver Sag, der efter den nugjældende Lovgivning kan indbringes for Høiesteret, ene beroer paa Tiltaltes Forgødtbefindende, om Sagen skal erholde sin endelige Paakjendelse ved Politiafdelingen, eller fortsætte sin Vej igennem den samlede Kriminal- og Politiret, til Høiesteret, og man saaledes altid under Undersøgelsen og Behandlingen maa holde sig denne Mulighed for Die, og Protokolførsel m. v. indrettes derefter. Og forsaavidt man, maatte frygte for, at Politi-